

Den skjulte historien til vers førti – tall nitten

Det andre ve – del seks

Jeff Pippenger

2026-07-20

Bøkene Daniel og Åpenbaringen utfyller hverandre, noe som betyr at de sammen fullendes.

«I Åpenbaringen møtes og avsluttes alle Bibelens bøker. Her er fullendelsen av Daniels bok.»
Apostlenes gjerninger, 585.

Rikene i Bibelens profeti skal være gjenstand for den profetiske students oppmerksomhet, for det er der de siste dagers ytre historie først og fremst fremstilles.

«Det er langt bedre å lære, i lyset fra Guds ord, hvilke årsaker som styrer rikers oppgang og fall. La de unge granske disse beretningene og se hvordan nasjonenes sanne fremgang har vært knyttet til en anerkjennelse av de guddommelige prinsipper. La dem studere historien om de store reformatoriske bevegelser og se hvor ofte disse prinsippene, skjønt foraktet og hatet, og deres forkjempere ført til fangehull og skafott, nettopp gjennom disse ofrene har seiret.»
Education, 238.

Hellige historier, enten det er de «store reformatoriske bevegelser» eller «rikers oppgang og fall», er i Guds Ord et spørsmål om liv eller død. Paulus skrev i 2 Tessalonikerbrev kapittel to at de som ikke elsker sannheten, og som deretter mottar kraftig villfarelse, gjør det fordi de valgte å forkaste det budskapet Paulus identifiserte i avsnittet. Avsnittet identifiserer forholdet mellom hedensk Roma og pavemaktens Roma, som også er forholdet mellom Pergamon og Tyatira, og også forholdet mellom jern og leire, så vel som forholdet mellom dragen og dyret. Pavemaktens Romas oppgang, representert ved Tyatira, og hedensk Romas fall, representert ved Pergamon, er en sannhet som de som mottar kraftig villfarelse, hater.

I den millerittiske historien dreide striden mellom millerittene og protestantene, som fant veien inn på pionerkartet av 1843, seg om hvilken historisk makt som i Daniel 11, vers fjorten, var fremstilt som «røverne av ditt folk». Var røverne det hedenske Romas fremvekst, slik millerittene hevdet, eller var det seleukidenes fall, slik protestantene påsto?

«Hver nasjon som har trådt frem på handlingens skueplass, har fått tillatelse til å innta sin plass på jorden, for at det kunne bli sett om den ville oppfylle hensikten til ‘Vekteren og Den Hellige’. Profetien har fulgt oppgangen og fallet til verdens store imperier—Babylon, Medo-Persia, Hellas og Roma. Med hver av disse, som med nasjoner av mindre makt, gjentok historien seg. Hver hadde sin prøvetid, hver sviktet, dens herlighet bleknet, dens makt vek bort, og dens plass ble inntatt av en annen....»

«Av nasjoners oppgang og fall, slik det er gjort klart på Den hellige skrifts sider, trenger de å lære hvor verdiløs bare ytre og verdslig herlighet er. Babylon, med all sin makt og sin prakt, maken til hvilken vår verden siden aldri har sett, – makt og prakt som for datidens mennesker

syntes så faste og varige, – hvor fullstendig er det ikke forsvunnet! Som «gressets blomst» er det gått til grunne. Slik går alt til grunne som ikke har Gud til sin grunnvoll. Bare det som er knyttet til Hans hensikt og uttrykker Hans karakter, kan bestå. Hans prinsipper er de eneste faste ting vår verden kjenner.» Education, 177, 184.

Bibelsk historie er det synet som Salomo sa at den som mangler, går til grunne. Millerittene erkjente og forkynte de hundre og femti årene som er fremstilt som «fem måneder» i Åpenbaringen kapittel ni, vers fem og ti, men de gravde ikke dypt inn i historien som er fremstilt i Åpenbaringen kapittel ni. De identifiserte med rette de fem månedene i vers ti, men mente tydeligvis at fordi vers fem og ti begge inneholder uttrykket «fem måneder», representerte det ganske enkelt en understrekning av profetien om pine som er fremstilt i begge vers. Det kan nå lett påvises at når vers fem fremstiller «fem måneder», fremstiller det hundre og femti år som begynte ved Muhammeds død i 632 og endte i 782 med ydmykelsen av keiserinne Irene av det bysantinske, eller østromerske, riket.

Pionerene hadde rett i sin anvendelse av vers ti på slaget ved Nikomedia den 27. juli 1299 som begynnelsen på hundre og femti år, som endte med ydmykelsen av den siste Konstantin som regjerte i Konstantinopel den 27. juli 1449. Linje på linje identifiserer en periode på hundre og femti år verdensomspennende islam, slik den er fremstilt både ved islams første ve fra Arabia og islams andre ve fra Tyrkia. Den islam som ydmyket både keiseren og keiserinnen sammen, identifiserer verdensomspennende islam som erobrer et kongerike som består av en kvinne, representert ved Irene, og en mann, representert ved Konstantin den siste.

I de hundre og femti årene som ender med Irenes ydmykelse, overtar Arabia-Islam kontrollen over området eller territoriet til Bysants, og etterlater Irene i en så ydmyket stilling at hun ble tvunget til å betale skatt i tre år, blant andre pålegg. Da ydmykelsen av Konstantin den siste fant sted, markerte den begynnelsen på en fireårsperiode som ender med en beleiring og omstyrtelsen av hovedstaden i det østlige Roma. I begge tilfeller var det islam, arabisk islam for Irene og tyrkisk islam for Konstantin den siste. I de siste dager vil verdensomspennende islam, slik den er representert ved de to vitnene, arabisk og tyrkisk islam, fremsatt i det første og andre ve; først ta territoriet, og deretter hovedstaden. Den politiske entiteten i endetiden, representert ved det østlige Romas Konstantin, er symbolsk gift med den religiøse entiteten i endetiden, representert ved det østlige Romas Irene. Jeg bruker uttrykket politisk og religiøs entitet for å tydeliggjøre at symbolet på dyrets bilde først forekommer i De forente stater og deretter i verden. Dyrets bilde er det symbolske ekteskapet mellom Konstantin og Irene, som begge blir ydmyket ved å miste sitt territorium og sin hovedstad til islam.

Deres ekteskap blir identifisert ved å samordne de to historiene, og det ble forbilledlig fremstilt ved ekteskapet mellom Constantia og Licinius i 313, da Milano-ediktet ble iverksatt, og den symbolske menigheten Smyrna tok slutt og den symbolske menigheten Pergamos begynte. De som Paulus identifiserer som slike som mottar kraftig villfarelse, nekter å se Paulus' advarende budskap, som innbefatter et frafall før syndens menneske blir åpenbart. Frafallet finner sted i Pergamos' historie, og syndens menneske ble åpenbart i 538, da menigheten Thyatira begynte.

La ingen bedra dere på noen måte; for den dagen kommer ikke uten at frafallet først kommer, og syndens menneske blir åpenbart, fortapelsens sønn, han som står imot og opphøyer seg over alt som kalles Gud eller blir tilbedt, så han setter seg i Guds tempel som om han var Gud, og viser seg selv fram som Gud. 2 Tessaloniker 2:3, 4.

Historien om det østlige Rom gir to vitner til den profetiske sannhet som også fremstilles i det symbolske forholdet mellom det østlige Rom og det vestlige Rom. I dette forholdet er det vestlige Rom kirken, og det østlige Rom er staten. Rom er en kombinasjon av kirke og stat, fremstilt som jern og leire i Daniel kapittel to.

En grunn til at det overbevisende kan ses at verdensomspennende islam i de siste dager går til angrep mot en makt fremstilt som en kombinasjon av kirke og stat, idet det tar dens territorium og hovedstad, støttes av to andre vitner fra den hellige historien i Åpenbaringen ni. Osman erobret territoriet til Nikomedia den 27. juli 1299, og deretter erobret han territoriet til Nikea to år senere, i 1301. Hans sønn erobret hovedstaden Nikea i 1331, og den samme sønnen erobret hovedstaden Nikomedia etter en fireårig beleiring som endte i 1337. Pioneerene markerte den 27. juli 1299 med Osman, men så aldri på det neste slaget, slaget ved Nikea, som det historiske andre trinnet i opprettelsen av det osmanske riket. Den 27. juli 1299 var det første trinnet av flere trinn for å nå fram til søndagsloven. De to første trinnene i tyrkisk islam identifiserte begynnelsen på en profeti som endte i 1449, deretter igjen i 1840, deretter igjen ved 11. september og deretter igjen den 31. desember 2023.

Det første av disse to trinnene markerte ikke bare begynnelsen på ett hundre og femti år, men det markerte også begynnelsen på trettiåtte år. Det begynte med at Osman tok territoriet Nikomedia, og det endte trettiåtte år senere da Osmans sønn tok hovedstaden Nikomedia ved slutten av en fireårig beleiring i 1337. Tallet trettiåtte representerer «å reise seg opp», og det innledende trinnet, da Osman tok territoriet, markerte det tyrkiske islams oppreisning. I dette første trinnet på trettiåtte år markerer en «fireårig» beleiring avslutningen. Ved det siste trinnet av de ett hundre og femti årene blir ydmykelsen fullbyrdet, og fire år senere, i 1453, blir det østlige Romas hovedstad inntatt.

Enten det var de osmanske tyrkerne i 1453, eller Osmans sønn som erobret både Nikomedia i 1337 og Nikea i 1331, så hadde i alle tre tilfeller hver hovedstad på et tidspunkt i historien tjent som hovedstad for det østlige Roma. Alle tre linjene identifiserer erobringen av det østlige Roma. Hver av disse tre linjene identifiserer islam som først erobrer territoriet og deretter hovedstaden i det østlige Roma. Navnet på alle de tre hovedstedene er det samme som navnet på territoriet. Hver av de tre linjene har særskilte historiske alfa- og omega-skikkelser. Idet de identifiserer et kirke-stat-forhold med islams ydmykelse av både keiser og keiserinne, knytter den profetiske ydmykelsen deres linjer sammen med det vestlige Roma, som også ble ydmyket av Konstantin den store da han i 330 valgte Konstantinopel fremfor byen Roma. Det vestlige Romas endelige ydmykelse kom i 476 med den siste keiseren, og fortsatte deretter å avta raskt.

Vest-Roma var, i forhold til Øst-Roma, kirken; øst var staten. Ydmykelse ved begynnelsen i 330, deretter ydmykelse i 476, så i 782, og så igjen i 1449. En linje av ydmykelse som begynner med delingen av et rike, etterfulgt i 476 av ydmykelsen ved å miste keiseren, og derfor imperiet, for så å

bli fulgt av at islam brakte ydmykelse først over østområdets territorium i 782 og deretter over østens hovedstad i 1453.

Islams plass i Bibelens profeti bringer fram linjen til både det østlige og det vestlige Roma, og lyset som islam frambringer i dag, er i samsvar med, men går langt utover, det grunnleggende lyset om islam som var gitt de millerittiske pionerene. Prøvetiden som begynte i 2024 med hvem som er «røverne av ditt folk, de som stadfester synet», var alfaen i prøvetiden, og nå ved slutten av prøvetiden tilfører lys fra emnet islam i Åpenbaringen kapittel ni vitner om det vestlige og det østlige Roma som aldri ble vurdert før disse nåværende siste dager.

Islams profetiske linjer, slik de er fremstilt i kapittel ni til elleve, samler de historiske linjene som finnes i vers ti til seksten i Daniel elleve, ved å fremlegge vitnesbyrd som knytter seg til linjer som allerede er under drøftelse i disse artiklene. Men innenfor den profetiske fremstillingen av Islams fremvekst finnes også fremveksten både av millerittbevegelsen og bevegelsen til de hundre og førtifire tusen. To fireårsperioder, fast forankret innenfor og som en del av tidsprofetiene i Åpenbaringen ni, vitner om de fire årene fra 1840 til 1844. I 1844 er profetisk tid ikke lenger, så den symbolske fireårsperioden defineres av sine profetiske kjennetegn, ikke av tid. Den første fireårsperioden identifiserer Islams erobring av Nikomedia, den tidligere østromerske hovedstaden, i 1337, trettiåtte år etter at hans far erobret territoriet. Den andre fireårsperioden identifiserer ydmykelsen av Øst-Roms politiske og religiøse herskere i 1449, forårsaket av islam, og den tredje fireårsperioden identifiserer en herlig manifestasjon av Guds kraft, da engelen som opplyste jorden med sin herlighet, steg ned den 11. august 1840.

Millerittenes historie om den første og den andre engel er sammenfallende med historien om den tredje engel under beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Dette endelige beseglingsverket er utslettelsen av synd, det er foreningen av guddommelighet med menneskelighet, og det finner sted under en krigføring som blir ført av islam.

Og han åpnet avgrunnens brønn; og det steg opp røyk av brønnen, som røyk fra en stor smelteovn; og solen og luften ble formørket av røyken fra brønnen. Og ut av røyken kom det gresshopper over jorden; og det ble gitt dem makt, slik jordens skorpioner har makt. Og det ble befalt dem at de ikke skulle skade jordens gress, heller ikke noe grønt, heller ikke noe tre; men bare de mennesker som ikke har Guds segl på sine panner. Åpenbaringen 9:2–4.

Den fullkomne oppfyllelsen av enhver profeti finner sted i de siste dager, så dette avsnittet identifiserer beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Profetien om islam i Åpenbaringen ni gir den historiske nøkkelen til å sammenføre den mest fullstendige framstillingen av den makt som stadfester synet, i den historien som kulminerte den 11. august 1840, da islam ble holdt tilbake. Fra dette punkt strakte vitnesbyrdet i Åpenbaringen ni seg videre inn i kapittel ti og historien om den første og den andre engel. Deretter, i kapittel elleve, kommer det tredje ve plutselig ved søndagsloven, hvilket er når den tredje engels høye rop begynner. Kapittel ni er islams nøkkel i ordningen av rikers oppgang og fall, slik det er fremstilt i Daniel og Åpenbaringen. Kapitlene ti og elleve identifiserer erfaringen til de hundre og førtifire tusen vise jomfruer. Kapittel ni identifiserer symbolet som stadfester det ytre syn, og kapitlene ti og elleve identifiserer det indre syn som er

forbundet med å følge Lammet inn i Det Aller Helligste.

Åpenbaringen kapittel ti åpner med Kristus som den veldige engelen som stiger ned med en liten bok som er åpnet. Denne begivenheten ble oppfylt den 11. august 1840 ved avslutningen av profetien i Åpenbaringen ni, som angir tre hundre og nittién år og femten dager. Åpenbaringen ti fremstiller den videre historien inntil budskapet ble bittert i Johannes' mage den 22. oktober 1844. De fire årene fra 1840 til 1844 begynner med den første engelens ankomst og ender med den tredje engelens ankomst. Disse fire årene som fulgte etter oppfyllelsen den 11. august 1840, ble forbildet ved fire år fra 27. juli 1449 til 1453 ved begynnelsen av de tre hundre og nittién år og femten dager. Begge disse fireårsperiodene svarer til de fire årene under beleiringen av Nikomedia fra 1333 til 1337. Symbolsk ble det østlige Rom erobret av islam tre ganger. Den første var ved beleiringen av Nikea i 1331, deretter den fireårige beleiringen av Nikomedia i 1337 og deretter beleiringen av Konstantinopel i 1453.

Diokletian delte Roma juridisk i øst og vest i 293, og Konstantin delte Roma profetisk i øst og vest i 330. I 395, ved keiser Theodosius I's død, ble riket formelt og permanent delt idet han testamenterte øst og vest til sine to sønner. Den katolske kirke ble delt i øst og vest i 1054 ved «det store skisma». Delingen var gradvis, slik også det påfølgende forfallet var. Delingen består den dag i dag. Innen femti år fra denne dato begynte den vestlige kirken i Roma på om lag to hundre år med korstog mot islam. Vest-Roma falt da det mistet sin siste keiser i 476. Øst-Roma falt i 1453. Det pavelige Roma falt i 1798. Det hedenske Roma delte seg i øst og vest i 293, 330 og 395. Det pavelige Roma delte seg i øst og vest i 1054. Søster White identifiserer rikers oppgang og fall som et hovedsakelig referansepunkt i studiet av Guds Ord.

Rikene som føres frem i historiens lys fra Åpenbaringen kapittel ni, styrker argumentet for at det er Roma som grunnfester synet. Den profetiske forbindelsen mellom islam og de hundre og førtifire tusen er bevis for at midnattsropets budskap, som ble forbildet ved at Kristus red inn i Jerusalem på et esel, er fremstilt ved en tidsprofeti som begynte på tidspunktet for den første ve, fortsatte videre i den andre delen av profetien under den andre ve, og nådde sin oppfyllelse i den fireårige historien da millerittbevegelsen med den første og den andre engels budskap begynte ved oppfyllelsen av nettopp denne profetien. Profetien begynte med symbolet «trettiåtte og to år» (1299 og 1301) år, som markerte islams fremvekst, og den ble avsluttet med symbolet «trettiåtte og to år» (1838 og 1840), som markerte millerittenes fremvekst.

I 1844, ved avslutningen av millerittenes fireårsperiode, som var blitt forbildet ved beleiringen fra 1333 til 1337 og fra 1449 til beleiringen i 1453, skulle profetisk tid ikke lenger anvendes. Oppløftelsen av banneret for de hundre og førtifire tusen er direkte knyttet til profetien hvor islam blir løftet opp.

Juda, du er den som dine brødre skal prise; din hånd skal være på dine fienders nakke; din fars sønner skal bøye seg ned for deg. Juda er en løveunge; fra rov, min sønn, er du steget opp. Han bøyde seg ned, han la seg som en løve og som en gammel løve; hvem skal vekke ham opp? Septeret skal ikke vike fra Juda, heller ikke herskerstaven fra mellom hans føtter, inntil Sjilo kommer; og folkene skal lyde ham. Han binder sitt fol til vintreet og sin asenannes fole til den

edle vinranke; han tvetter sine klær i vin og sin kledning i druers blod. Hans øyne er mørke av vin, og hans tenner hvite av melk. 1 Mosebok 49:8–12.

De hundre og førtifire tusen gjenspeiler fullkomment Kristi karakter, og Kristus er, blant andre symbolske fremstillinger, «det utvalgte vintre». Ismael blir omtalt som en «vill» mann i 1. Mosebok 16,12.

Og han skal være som et villasesel av et menneske; hans hånd skal være mot hver mann, og hver manns hånd mot ham; og han skal bo like overfor alle sine brødre.

Ordet som er oversatt med «vill», er det ville arabiske esel. Kristi representanter i de siste dager rir på budskapet om det ville arabiske esel, eslet som Kristus red inn i Jerusalem på, eslet som til sist talte etter at Bileam slo det tredje gang. Budbærerne som forkynte budskapet som gav kraft til den første engels budskap i 1840, så ikke en relevant og viktig hundre-og-femtiårig profeti i selve den profetiske historien hvor budskapet som gav bevegelsen kraft, var plassert. De så ikke to fireårsperioder i den samme tidsprofetien som var et forbilde på historien fra 1840 til 1844. Løven av Judas stamme åpner nå opp lys fra «de gamle stier» som aldri før er blitt sett, og det er lys som stemmer overens med det lyset som har åpnet seg siden 31. desember 2023. Det fjerner enhver tvil om hvorvidt det er islam som slår Nashville. Lyset opplyser symbolet på Roma og blir således et omega-utsagn til alfa-striden i 2024 om ditt folks røvere, og det er også omega-symbolet på striden om det samme symbolet i millerittisk historie. Det identifiserer at islam i Åpenbaringen ni sine tidsprofetier er det ytre budskap under den indre historien i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Vi har undervist om dette faktum en tid allerede, men det kan nå påvises på én linje som begynner i Åpenbaringen ni og ender i Åpenbaringen elleve. Den tredje fireårsperioden knyttet til islams tidsprofeti, som ble oppfylt fra 1840 til 1844, illustrerer beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Ved det store jordskjelvet i Åpenbaringen elleve blir de hundre og førtifire tusen løftet opp som et banner.

I Ezeiel trettisju er oppreisningen av Guds folk som en hær en prosess i to trinn som var blitt forbilledliggjort ved skapelsen av Adam. Først ble Adam dannet av leiren, deretter blåste Kristus livets ånde inn i ham. I Ezeiel former den første profetien de døde kroppene, men de er fremdeles døde. Deretter blåses de fire vindene over kroppene, og de reiser seg som en mektig hær. Tallene trettiåtte og førti representerer disse to trinnene.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.

Deretter kom jødernes høytid, og Jesus drog opp til Jerusalem. Nå finnes det i Jerusalem ved Saeporten en dam, som på hebraisk kalles Betesda, og som har fem søyleganger. I disse lå det en stor mengde syke, blinde, lamme og vanføre, som ventet på at vannet skulle bli rørt opp. For en engel steg ned i dammen til bestemte tider og rørte opp vannet; den som da først steg ned etter at vannet var blitt rørt opp, ble frisk, hva slags sykdom han enn hadde. Og det var en mann der som hadde vært syk i åtte og tretti år. Da Jesus så ham ligge der og visste at han allerede hadde vært slik lenge, sa han til ham: Vil du bli frisk? Den syke mannen svarte ham: Herre, jeg har ingen som kan bære meg ned i dammen når vannet blir rørt opp; men mens jeg er på vei dit, stiger en annen ned før meg. Jesus sa til ham: Stå opp, ta sengen din og gå. Og

straks ble mannen frisk, tok sengen sin og gikk. Men det var sabbat den dagen. Johannes 5:1–9.

«Stå nå opp», sa jeg, «og dra over bekken Sered.» Og vi drog over bekken Sered. Og den tid som gikk fra vi drog ut fra Kadesj-Barnea, til vi kom over bekken Sered, var åtte og tretti år, inntil hele den generasjon av stridsmenn var blitt utryddet fra leiren, slik Herren hadde sverget dem. 5 Mosebok 2:13, 14.